

موزو دوه په دوه مگري

موزو دوه په دوه مگري

شعري ټولگه

شاعر: محمد الله شېرزی

Ketabton.com

د کتاب خانګړنې

د کتاب نوم: مورۀ دوۀ پۀ دوۀ ملګرې

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتې ډیزاین: شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نیټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0778850860 - 0700788969

برېښنالیک: m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبی غورځنگ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ

دوره به دوره مکتوبی

تانت!

ز ره سو اندو و الدینو ت!

هفل چانت! چله مینل پیژنل

او زره کلچ عالی و رکول

و خپرونډی ټولنې یا وړاندیت

د شعر په رنگینه نړۍ کې یو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبریو ولسوالۍ د یعقوبیو لیسې کې په ۱۳۸۵ ل

رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کیدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ

ژبې غني کول، د افغاني کلتور پیاوړتیا، او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د

ټولنې غړي یې په ارته سینه او ورین تندي دځان مسولیت بولي. دروان ادبي

غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسگونه تاند او نوي ټوکیدلي شاعران او

لیکوالان راټولېږي، په زړه پورې شعرونه، لیکنې اوږوي، او کره کتنې ته یې

وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري

ټولګه (تنکی هیلې) چاپ او خپاره کړه، او اوس دادی د تکړه شاعر او لیکوال

بناغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موربه دوه په دوه ملګري) د

چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مینه والو ته یې وړاندې کوي، او د ځان او

سیمې لپاره یې ستر ویاړ بولي. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو

ته ډاډ ورکوي، او د زیری په ډول زیاتوي، چې انشاءالله په نږدې راتلونکي کې

به د شعر او نثر په برخه کې ډیر نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي،

چې ځینې یې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اڅېر کې ددې شعري ټولګې

مبارکي ټولو خوست میشتو، د ادب مینه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې

غړو او په ځانګړي ډول بناغلي محمدالله شېرزي ته وایم.

په خورا درنه مینه

رحمت الله فائیز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

موربه دوه په دوه ملگري

دا دخوان شاعراو ژورنالېست بناغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولگه ده، چې د خوانۍ په لومړيو پسرليو کې يې د خپل زړه براس پکې ايستلی او طبع ازمايي کړيده. خواني د خوانۍ وختونه او غوښتنې عجيبې او زر بدليدونکي وي، خوانان چې خومره ليکلوته ليوالتيا لري، له دې بيا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لابيږه او تلوسه لري. خو ډير دوستان او فرهنگي ملگري مې ليدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښيمني خړگندوي، چې د خپل هنري ژوند د تنکيو خوانيو او د کار په پيل کې يې ټولني ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په خوانۍ کې انسان له هره حيشه خوان او بې تجربې وي، د عمر په تيريدو او پخيدو سره د انسان کره وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

خوان شېرزي به هم انشاءالله د خوانۍ د خپلو هنري تخليقاتو پوخوالي او پرمختگ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زيات په (موربه دوه په دوه ملگري) خبري وکړو. لازمه بولم چې د هنر بنکلا او فرهنگ په باب يو څه ووايو، چې د خوانو ليکوالو او شاعرانو که خدای کول يو څه ورته پام شي او د خپلو تخليقاتو بنکلا او هنريت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنگ مفهوم په ژبه راوړو اويا زموږ په فکر کې راگرځي، نو ورسره جوخت هر ورو د شعر او بنکلا مفاهيم هم زموږ په ذهن کې راگرځي هنر او بنکلا يو له بل سره نه بيليدونکې مفاهيم دي، ځينې هنر څيړونکي خو بنکلا د هنر، هنري شکل گڼي، يعنې کله چې هنرمند خپله تخليقي پدیده د بنکلا لورې پورې ته ورسوي د خلکو په زړونو منگولې لگوي، عواطف او احساسات يې تراغېز لاندې راولي، او هغه پيغام چې په نوموړي پدیده کې يې هنرمند انعکاس کړی

دی، د مخاطب ذهن ته د زرينو وړانگو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره يې عکس العمل ته رابولي. هنرمند په طبيعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په گډون سره لاجرسته کوي او د خپلې ټولنې د درک له سطحې سره يې برابرېوي. واقعيتونه لکه لعل له اير وراوباسي، خلک يې په ارزښت پوهوي، او غواړي چې خلک په څه ډول او رنگ ترې گټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه يې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعريف نه لري. خو دومره خامخا ويلى شو چې زيبايي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.....

شعر ددغو واقعيتونو د څرگندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو يوه بڼه وسيله ده، چې شاعر د هغې څخه په گټې اخيستو سره په موثره توگه کولی شي خپلې هيلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وايو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنگ لرونکی کلام دی، چې هنري ارزښت ولري. کلاسيکو اشعارو به وزن او قافيه درلودل، خو اوسني ازاد شعر که قافيه هم ونلري، خو چې مفاهيم په ښکلي انداز او آهنگ لرونکو ترکيبونو کې په مهارت سره واپول شي شعر ترې جوړېږي. بڼه شعر د شاعر له ضمير څخه سرچينه اخلي. د ښايست د پربنتو په اوبښکو له مينځلو وروسته د مينې د نړۍ غېږې ته سپارل کېږي. په شعر کې اصلي تومنه سوژې او پيغامونه دي، خو ښايست او ښکلا يې خوږې کليمې او ترکيبونه دي، لکه د يوې ښايسته ناوې پرسر چې زرين شالونه ور په سر کړل شي، نو ښايست او ښکلا يې نوره هم زړه رابښکونکي او بوگونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهيم په نويو ترکيباتو کې وړاندې شي.

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لاتراوسه هم نوي دي، او په نننيو اشعارو کې ډېر داسې څه ترسترگو کېږي چې له اوسه په پیل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی، چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنگ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منگولې نشي لگولی. شعر د طبیعت د رنگینو په پسملو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډگر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او تردیره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانگړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډیر ژر مري او پایښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپېچل شي، چې د اصلي شکل موندل گران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضح او څرگند وي، خو بنکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسیک فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلک خو ازاد شعر، شعر نه گڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او آهنگ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شوی دی. د تنکي ځوان بناغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډیر ژر به دده شعرونه او ژورنالستيکې لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

شويدی، د پوځوالي او معیاري کیدو په لور راسخ گامونه پورته کړي،
اود معیار ترمانی پورې به خپل یون ته په نه سترې کیدونکي توگه
دوام ورکړي.

د شبرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هيله چې خپل هیواد او ولس د
بریالي خدمت د تیاری په موخه بڼې زده کړې وکړي، بڼې بڼې مفکورې
او داسې گټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات
د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباد ه ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو
ودروي. هو! ځوانان دې دا وړتیا او پرتیا د منطق او علم په رڼا کې
رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څیرنوال بسم الله حقمل د افغانستان د علومو اکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

دشپړزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملگرو شعرونه گورم ډېر خوند ترې اخلم په ريښتيا له خونده ډک وي ، ښه قافيه نوي ردیفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډک خو په هر لحاظ له خونده ډک وي، يو وخت و د گوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډک و مگر خلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرگونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي، بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويې په خاکساري کې، هغه که په هره برخه کې وي ، په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په څپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلک په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شپړزی هم دی ، د شپړزي شاعري په ريښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې د شعر ښکلا هم څپې وهي او خلک ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شپړزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنگه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شپړزي هم کړې ، گني راځي د ده خو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښاغلی

راته خاندي غلی غلی یو ښاغلی

د نظر مرغليين تار مې ترې چاپير دی

په هرلوري مي څارلسی یو بناغلی

که باران د محبت شېبې شېبې شي

ما د زړه په سر کرلسی یو بناغلی

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه لیکلي دي

، شېرزي ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح

پته ساتلې وه، زما سره ډېر وخت کيږي ملگري لري خو نږدې وخت يې له

شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه

ده زيات شعرونه ازاد نظموه او غزل لیکلي دي ، کله چې دا خدايي

الهام چاته په نصیب شي نو هغه که په غروي يا په سمه ، مشاعرو ته لار

شي يا لار نه شي د بخت بېرې يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل

شېرزي مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا

دی بې له اخبره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړ شېرزي دې خداي

ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلک

مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وایم مرغ

يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

خوره مه دي تصوير په سپينو ځوتو

شاعري هغه خوره عطا ده، چې د نړۍ ستر ليكوال بولهر وايي:

((شاعر اوسه حتی که په نشر کې هم وي)) هو! شاعري خوره کلمه ده، او

شاعران د ټولني خواره خلك دي، تل خوږې، بڼكلي او بڼايسته خبرې

کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته بڼكلي او خوږې پيدا

کوي، چې يو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی.

شېرزی له دې سره، سره چې يو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبې شاعر هم

دی. شېرزی مينه ناک، تل په موسکا او شوخ طبيعته ځوان دی، زموږ د

يو ملگري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالگه ده)) شېرزی صيب له

ډيره وخته شعر ليکي، په شعر کې يې کاميابه خبره د ژبې سوچه والی

او ساده توب دی، چې هر څوک پرې په اسانه پوهيدای شي. په شاعري

کې يې ځای، ځای تصويري بيتونه هم ليدل کيږي، چې يوه خوندوره

نمونه يې دادی:

دنگې ځوانۍ لشي، لشي بانو د وخوړلم

ستا قدمونه د تنزري ماته خوب راولي

که زيات وخت د دوو ملگرو ترمنځ په يوې وړې خبرې زړه بدی راځي،

خو کله، کله داسې هم کيږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوک هغه د چا

خبره اور کې اور لږومی وهي، او سره خوابدي کوي يې او دا خبره

شېرزي صيب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتي ده:

دا چې په نه خبره وران شو سره

رقيب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صيب يو بيت راته د کابل خاطره راياده کړه. په لومړي ځل

کابل ته تللی وم، د نابلدی له وجې په ښار کې دومره تنگ شوی وم،

چې نوره مې زره چاودیده، او شپږزی هم چې زما غوندي یو کلیوال
ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له گڼې گونې، او د نااشنا خلکو...
په لیدلو په تنگ شوی وي، او دا حالت یې په ډیر عجیب ډول انځور
کړی:

ښار ته راغلی نابلد و کلیوال و سړی

ښارته راتلو باندي پښېمان وتاته څه پته وه

دا چې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې
لري، او ځوان همیشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شپږزی
صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ
یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا گیلې، گیلې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه

نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنگ کله بل رنگ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي ح ورته په ځواب کې وایي:

در شعر پیچ و در فن او

که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شپږزی که یوې لورې حسن پرست
او ښکلا ته گروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام
خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لکه اوبو وړی انسان هر شي ته لاس اچوي

داسې که وینښ شي ضمیرونه خومره خوند به وکړي

شپږزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غوندي له جنگه ستړی شوی، په
جنگ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنگ خورلو
مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

خوب مې ليدلی کې رښتيا شي چرته

سوله به راشي ورو په ورو هېواده

خدای دې د شېرزي صيب خوب رښتيا کړي، چې نوره مو د جنگ دغه

وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته

برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځينو شاعرانو څخه هم متاثره

ښکاري، د يوه غزل په مقطع کې وايي:

څه په لپو، لپو بنگ شېرزي وهلي

هم نشه دي هم څمار دده غزل

او همدا خبره کاروان صيب هم کړيده، چې نوموړی ترې څه متاثره

ښکاري. کاروان صيب وايي:

غزل يې ونه وړې چې عقل به دې وتمبه وي

دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنگ خوړلي

هوا! د شېرزي صيب کلام د زياتو خوبو ترڅنگ کيدای شي، يو څه

خامی هم ولري، په شاعری کې به يو نيم ځای د قافيې او د کلمو نه

کارونې ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عيبه نه وي. له

نيمگړتياوو يې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او

خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده، او د پښتو ژبې مينه

والو ته وایم. کتاب يې د پښتو په پانگه کې زياتونه بولم، گران

لوستونکي يې مطالعې ته رابولم، او خپله ليکنه دده په څو خوږو بيتونو

پای ته رسوم:

جورومه دې تصوير په سپينو گوتو
سپيني غاړې ته ځنځير په سپينو گوتو

په تشبه کې مې انځور د ځان ليدلو
په گريوان د يو مين څپې اوبه

ددې جينۍ په تندي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنگ يې نشته

ستا ناويتوب زما د تن جنازه
په تا گلان په ما وابنه وشيندي

په مينه او درنښت

نقيب رسول کليوال

خوست پرېم نگر بنوونځی

۱۳/۱۲/۱۳۹۲

دودونه په دودونو کې
مکزي

زما يو خونيمگري کليمې

ژوند يوه ټولگه ده، چې د پانو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي، دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي، او د انسان نظر پرې لويږي. دغه مضامين ځينې په ډېرو زرينو او مرمرينو کربنو کښل شوي وي، چې له ورايه ترې د خوښۍ بوی راځي او بنکلا شيندي، خو ځينې نورې پانې بيا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سينه غمگينې او بوږنونکې کربنې پرېږدي، چې د انسان په معصومو سترگو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کړي. شعراو شاعري هم د پورتنيو دوو حالاتو په گرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کيدای، بلکې په ډاگه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د گوتو کربنې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولي وئ، الفت او لذت به يې درکړی وي. خو ځينو به بيا د اندېښنو د درياب په بې رحمه خپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به يې درنه ورکه کړي وي. شعر او شاعري د رڼې هېندارې په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان گوري، او کله د ټولني مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بيا يې د تخيل په ځواک انځورونه اخلي او مينه والو سره يې شريکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که يوځل ځينې لوری خطا شو، نو لري نه ده چې ځان او ټولنه به يې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ایستل به يې

تنهن اه او فرياد وي. د ترکيې هيواد وتلی شاعر ناظم حکيم وايی: «شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې بايد غوږ ورته ونيول شي، او له اوازه يې خوند واخيستل شي».

د زړه له کلي نړۍ لاره تېرېږي دواړو خواو ته يې رنگين رنگين گلان په موسکا وي، شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي. په يوه او بله خوا د تخيل نظر غوړوي، ځينو گلانوته چې

په زړه يې حمله وکړي لږه موده پښه نيولی شي ويې گوري، او

شعريزې ځولۍ ته يې حواله کړي، د خپل تسکين وروسته يې

خپلو نږدې ملگروته د ليدلو او بويولو بلنه ورکوي، لوستونکي

ورځينې بېلابېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټيزو ستونزو ولاړ دی، چې دلته يې

دځينو يادونه اړينه بولو، تخيل، عاطفه، احساس، مفکورې

هنريت، آهنگ... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په يوه چوکاټ

کې راټولوي. قافيه، ردیف ورکوي، او وزن يې تلي، نو بيا ورته د

شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وايي «شعرهغه

وينا ده، چې په زړه کې هيجان پيدا کوي.» درنو لوستونکو! ډېره

وخت مې خپلې ليکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې

انډيوالاتو ته وښودې نو ډېر به يې وهڅولم، ددوی د تشويق برکت

دی، چې دغې شعري ټولگې (مورېه دوه په دوه ملگري) ستاسو په

مبارکو لاسونو کې ځای نيولی دی. ځانته د شاعر خطاب نشم

کولی، ځکه دغه ټولگه به نن دداسې شخصيتونو په لاسونو کې

وي، چې شايد په مخ کې يې د يوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

کړای، خو پیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پانې
توروو، درته د خپل زړه اهوڼه، د ژوند ارمانونه او هیلې د مینې
اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې او خاطرې د قلم په څوکه د
تخیل په ځواک انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو
ماهم ترخپلې نیمگړې وسې پورې په دغه ټولگه کې چې ستاسو په
گوتو کې ده، ډېری برخه یې غزلیز کاروان تشکیليوي، او ترڅنگ
یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه، داستانونه او څلوریزې هم پکې
ځانگړې ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولگه مو څه ناڅه شعري او ادبي
تنده ماته کړي او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاگانې
به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده او شاعرانه مینه

محمدالله شېرزی

خوست خواجه متون ټپه

۱۳۹۲ / ۱۱ / ۲۸

مننه او کورودانی

ه ځښتن هزار شکر چې ماته يې څه وړتيا او زيات ملگري را کړي،
ددوی هڅونه او تشويق دی، چې نن دا جراث کوم اود ادب په باغچه کې
يو نوی گام اخلم. په ډيرو کمو نیمگرو الفاظو د خپلو دوستانو او
خواخوږو مننه او کورودانی ادا کوم. له گران او هڅاند استاد څيرنوال
بسم الله حقل صيب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زياتو
بوختياوو ترڅنگ يې زما دغه ټولگه له پيله ترپايه مطالعه، اصلاح او
طلايي ليکنه يې پرې وکړه، دده له درنې سيورې موبې برخې مکړې. د
ځوان او نوبتگر شاعر کمال شهزاده صيب نه زښته زياته مننه، چې د
شعرونو د لوستنې او ليکنې حوصله يې ولرله، همداسې تاند او مستان
يې لرې. د بناغلي نقيب رسول کليوال د مينې او احسان پورورې يم،
چې زما په شعري ټولگه يې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې يې
پرې وليکلې. د روان ادبي غورځنگ له مشراو غړو خو بيخه ډيره مننه
او تشکر کوم، چې د سيمې د پياړو شاعرانو په شتون کې يې زما
شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ او خپاره شي او مالي لگښت يې پر خپله
غاړه واخيست، د لا بريالي او نه ماتيدونکي يون په هيله يې دخپل
بيدار ملگري ضياالرحمن تنها به زياته مننه وکړم، چې زما په اړه يې يو
څو کرښې وليکلې. له خواږه او مينه ناک ملگري شمس الله ساحل صيب
نه نړۍ مننه چې په خپلو زرينو گوتو يې د کتاب او پښتۍ ډيزاين وکړ،
او نوبتگره ښکلا يې پرې ولوروله، ارمانونه يې پوره شه. د بناغلي
محمدعارف څيرک دې کور ودان وي چې د کتاب په لاسکلا کې يې
راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مينې پورورې

محمدالله شېرزی

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زما یار دی
واړه عمر یې د دین په دعوت تېر کړ
چې معشوق درب اکبر دی زما یار دی
چې په یو قدم تر عرشه پورې تللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی
رب ورکړې معجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زما یار دی
منور شو ټول جهان دده له رویه
راختلی لکه لمردی زما یار دی
خوار شپېزی یې له صفاتو نه عاجز دی
دهرچا سترگو نظر دی زما یار دی

په دوه دوه په دوه دوه
په دوه دوه په دوه دوه

اچې وطنه

خداى دې جوړ كړه د ازخمو نه اې وطنه
نور دې ورك شي د اجنگونه اې وطنه
لا ترخو به وي خزان پر افغانانو
دغه تل عمري غمونه اې وطنه
ستا دنگ غرونه په نښترو وو پوښلي
نن بلي پرې پرې اورو نه اې وطنه
راشئ راشئ د وحدت لاسونه وركړو
چې پوره شي ارمانونه اې وطنه
نن دخپلو كړو په وجه بنديوان يو
نور به مات كړو خنځيرونه اې وطنه
زه شپږزى دې تل ودان غواړم له ربه
په دعا لپه لاسونه اې وطنه

دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه

خلوريزي

بهار بهار شيبې د گل پر خانگو
منزل ته رسو د رڼا پر وړانگو
شيرزیه څار یې شم غني یې کر مه
دې استادانو دغو لویو پانگو

په دوه روڼه

داسې نه ده چې غوتۍ به گلاب نشي
داسې هم نه چې انسان به تراب نشي
له ازله به لټون كړې تر ابـده
اې شيرزیه زندگی بې کتاب نشي

په دوه روڼه
مگري

بناغلی تله!

دزړه کورکې مې ساتلی یو بناغلی
راته خاندي غلی غلی یو بناغلی

د نظر مرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هرلوري مې څارلی یو بناغلی

که باران د محبت شېبې شېبې شي
ما دزړه په سر کرلی یو بناغلی

د احسان زولنې څوک شي ماتولی
که یا دپو شي یا بناغلی یو بناغلی

ترې چاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون بنکلی یو بناغلی

دشپېرزي نه یې زرگی منگول کې وړی
نامعلومې خواته تللی یو بناغلی

د زړه په دوه ملگري

زمور کلی

هر وخت به الفت کوي دا کلی دې وگوري
ژوند کې به محنت کوي دا کلی دې وگوري

بيا يې سينې سپر کولې بيا ژني راوتي دي
څوک چې محبت کوي دا کلی دې وگوري

جوړبه يې ناسور غوندي واره پرهرونه شي
دين باندي غيرت کوي دا کلی دې وگوري

مينه قرباني باندي پايښت مومي دوام کوي
څوک چې صداقت کوي دا کلی دې وگوري

نه دې کړي غرور خلك هسې نه خطا لار شي
ډېر به بيا منت کوي دا کلی دې وگوري

دې کې دشپري جانان ډېرې ډېرې شپې کړي
ډېر يې چې صفت کوي دا کلی دې وگوري

دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه

سپورزمی

ستورو ژړل سپورزمی خپه وه ما یې مخ ته کتل
بېگناه عجیبه غوندې شپه وه ما یې مخ ته کتل

هسې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
شه دومره غټه کیسه نه وه ما یې مخ ته کتل

په ننواتې کې مې زړه او گلاب دواړه وروړل
زما د جان غوسه سره وه ما یې مخ ته کتل

د شپې چوپتیا یې ماتوله سپو غیل کلي کې
هغه زما په ورون ویده وه ما یې مخ ته کتل

بانه یې مړه انګي سره د وپنیدلو نه وه
که شپه درنه وه خو خوره وه ما یې مخ ته کتل

شونډې یې جوړې وې گیلې ته وارمې نه ورکاوه
زنه یې هم خوله خوله وه ما یې مخ ته کتل

سحر نږدې شولو اذان کوي د کلي ملا
شپږزیه بل شان ننداره وه ما یې مخ ته کتل

د سپورزمی د خپه نه وینم

کلابه

خومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سردې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

و! د کلي خانه دا ته څه کوي
شپه دې کړه سحر دې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها کلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډگر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه گرځمه په کلي کې
رنگ مې وگودر دې رانه واخیستو

زه خولاتیاره سینگار نه ومه
وشپرزیه ژر دې رانه واخیستو

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

افغانانو

همېشه مو جگې ټيټې دي ليدلي
همېشه مو پښې پخپل تبر وهلي
همېشه زموږ گذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلې دي وژلي
همېشه د خلکو وړاندې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللي

همېشه مو ځينې سترگې را ايستلي
همېشه مو ميدانونه دي گټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيک کړي
همېشه مو په کالو کالو ساتلي
همېشه مودشنکي چنارنه لاندې
همېشه مو ربابونه ترنگولي

دوه دوه په دوه ملگري

همېشه * پاكي ميني پلويان يو

همېشه مو پاك زرگوتي گرځولي

همېشه مو د جنان دزره په دښته

همېشه مو کوچيانه كيردي وھلي

همېشه مو د هېواد په پاكه مينه

همېشه مو خپل سرونه جنگولي

همېشه مو دچايد باندي شپريزه

همېشه مو په سلگو سلگو ژرلي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

مخبر

په ورغوي کې مې بنکاري د چا نښه
لکه سپين مخ باندي تکه توره زخه

د غزل د بنسټپری د خولې نه اورم
سندرېزه موسیقي د زړونو خوبه

ځان د میو په پیالو نشه کوم نه
خمارونه د یو چا د لیدو څخه

دا زرگی مې دې ناخوالو داسې خوږین کړ
که چنار نه رالویدلې ژېړه پخه

که ته لزلې شپږزیه یاد دې شته دی
شاعري دې په بلا زړونو کې بنځه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

مرغلینې کرښې

شاگردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشقان د زړه په وینو کرښې لیکي
مونږ د دواړو نظرونو ته احترام کړو
شاعران په نازنینو کرښې لیکي
دا ټولنه له خو رنگه خلکو جوړه
ځینې ځینې په اغزینو کرښې لیکي
چې د خیال له دایرې وتلی نشي
هغه بیا په مرغلینو کرښې لیکي
پښتونخوا د شخصیتو ډکه زانگوده
لیکولان په ځینو ځینو کرښې لیکي
دا شپږزی که څه د عمر نه کمکی دی
خو قلم په ذره بینو کرښې لیکي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

گل دې وي ازغي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالي سره په څنگ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نه کوم د داسې ښکلو مينه نه
چل دې وي بدي دې ترې چاپېره وي

مه کړې د پښتون تېر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغه د شېرزي د محبت څراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

موربه دوه په دوه ملگري*

موربه دوه په دوه ملگري

ناست په خوا کې سره غلي

لکه باز نه ترهېدلي

سترگې يوبل کې گنډلي

داسې نه لکه د کلي

لکه لري نه راغلي

شونډې نه خوځي ترلي

دومره درد دواړه وهلي

موربه دوه په دوه ملگري

دردونکی شان تصویر دی

دردونکی شان تصویر دی

بند په بند دغم ځنځیر دی

د اسمان ستوري ویده دي

په شفق راغلی ویر دی

مخامخ یوبل ته گورو

په څپرو کې موغیر دی

روښنایي ده را روانه

دا د پیر بابا تعبیر دی

د پوهه دوه مگړي

خه چې يو بل ته نظر كړو

د صحنې تمثيل د چا و

مينه ناك شو يو تر بله

نه د تا و نه زما و

خه پلان خو خامخا و

پټ پناه پر دې تر شا و

خه پرېرېده چې هرڅه وشول

مهم ژوند راته د تا و

په زړه باندې پنهان
لوند په اوښکو مې سلام
د شپږزي د زړه درمان
زه له تاشمه قربان
بس ارمان ارمان ارمان

تبر به هېر پام د راتلونکي

ژوند د هیلو ډک کاروان

بلا وه برکت نه و

نوربه خیال ساتوپه ځان

د ژوند سخته خاطره مې

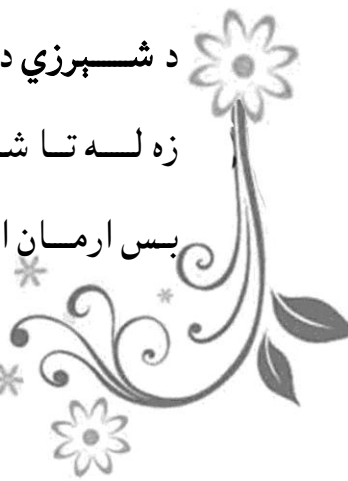
په زړگي باندې پنهان

لوند په اوښکو مې سلام

د شپږزي د زړه درمان

زه له تاشمه قربان

بس ارمان ارمان ارمان

گلبن

ما راتول کرل ډ پر گلونه په گلبن کې
د خوړو یارانو زړونه په گلبن کې
انځورونه مې انځور کرل انځورگرشوم
درته ږدم نمایشونه په گلبن کې
نازولو نور اختیار ستاسو په لاس کې
بویوئ بڼکلي گلونه په گلبن کې
دا تحفه ده هره پاڼه کې پیغام پروت
خاطري د زړه حالونه په گلبن کې
تخیل احساس تصویر مینه فکرونه
بېلا بېل رنگه شعرونه په گلبن کې
خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ویده دي
نن یې وایو دیوانونه په گلبن کې
تاندي هیلې تاند فکرونه پکې نغاري
دشېرزي د زړه رازونه په گلبن کې

د پوهې دوه دوه
د پوهې دوه دوه
د پوهې دوه دوه
د پوهې دوه دوه
د پوهې دوه دوه
د پوهې دوه دوه
د پوهې دوه دوه
د پوهې دوه دوه
د پوهې دوه دوه
د پوهې دوه دوه

خلوريزي

ستا بنكلي ساده بنكلا
دا زما د زړه بنكلا
تاج دې د بنكلا په سر
خوی باندي ساته بنكلا

پښتانه

د بنكلو مينه داسې زړه ته رسي
لكه د خوږ گوتې خوږ زړه ته رسي
د صداقت په نړۍ راج چلوي
ژرد مينو كيسه زړه ته رسي

څو ځله زړه په زړه ملگري

ارمان

دا ارمان به دې پوره کړم
تا به بناد خان به اوبه کړم
نوربه داسې کیسه نه کړم
رعایت به ستا د زړه کړم
زه به ډېره حوصله کړم
ژوند به تاته یوه تحفه کړم
تا به بنکلي ترانه کړم
په بڼه شان به زمزمه کړم
د زړه کور به ویرانه کړم
تا به لویه فلسفه کړم
ژوند به تاته په نامه کړم
نوره ووايه چې څه کړم
دا ارمان به دې پوره کړم
دا به واړه درته زه کړم

په دوه دوه ډوله
مکړي

که ازار واره زاره کرم
نو ارمان به دې ايره کرم
دا تندي به په سجده کرم
له شـرابو به توبه کرم
بنه به تېره کلـمه کرم
نور به سوچ د اينده کرم
چې دا بد کرمه که بنه کرم
مشوره چا سـره وکرم
اې شـپړزيه دا کيسه کرم
بس خوبانو مينه نه کرم

دودونه په دودونو
مگري

غزل

د زړه پردې مې شولې پرې درېسې
اخبر به درشم تر کوڅې درېسې

د مغروریت له ماڼۍ بنکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درېسې

راشه زما د پرهرو درمان شه
بیا به څوک نه کوي کیسې درېسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لري
دا خو زما شولې بنېرې درېسې

دا چې وفا او نېکي نه پېژني
شېرزی به نه کړي اندېښنې درېسې

د زړه پردې مې شولې پرې درېسې

داستان

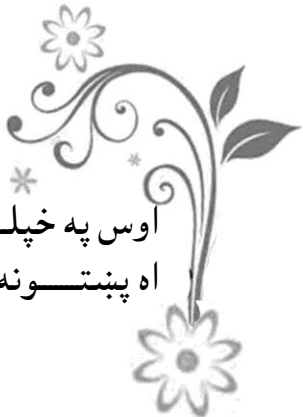

ای د کلي مازدیگره لېونیه
رادی نه وړه بڼه خبره لېونیه
له مودو مودو نه تاته انتظار وم
ته رانغلي د زړه سره لېونیه

ډک زړگی خویه مې تورلحد ته یوسم
ای زما قاتل دلبره لېونیه
نن به ووايم د زړه حالونه تاته
راته غوږ کپړده له سره لېونیه

د نکریزو نه مې لاس رېږدي یرېږي
په تاڅه کوم اختره لېونیه
د ځوانۍ په لو کولو کې همکار شوې
د بابا د وخت خنجره لېونیه

فلسفې ته گوتې مه وروړه وړوکیه
هسې نه شې له نظره لېونیه

د زړه سره لېونیه

اوس په خپله جنازه ژړلی نشو
اه پښتونه لراو بره لپونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته بڼېږي شي
خه علت دی مقدره لپونیه

نور به نه وایم چې خه راسره کېږي
د خان بنه نه وي خبره لپونیه
د شفق له سترگو غټې غټې تللي
زه دې پرېښودمه لمره لپونیه

جگې جگې منارې دې کړلې ږنگې
ای د سپینو زرو شرره لپونیه
د مستی د شوخو شوخو فلسفو نه
مه خبرېږه سره پرهره لپونیه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د شېرزي د ژوند رهبره لپونیه

د شېرزي
د ژوند
رهبره
لپونیه

دغه ژوند لکه هنداره

دغه ژوند لکه هنداره کله یورنگ کله بل رنگ
دغه وخت دی دغه لازه کله یو رنگ کله بل رنگ

کله خاندو کله ژاړو عادتونه د وطن کړو
ای د لری وطن یاره کله یو رنگ کله بل رنگ
چې د مستو خمارونونه خمار راټول کړو
خان نشه کړو پرې د واره کله یورنگ کله بل رنگ

د خوبونو کاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپه کړو تېره تر سهاره کله یورنگ کله بل رنگ
چې په وخت د ځنګدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
ای زما خوږه دلداره کله یورنگ کله بل رنگ

دا ګیلې ګیلې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنگ کله بل رنگ

محبت مې سپینو اوبنکو تر ګرېوانه پورې یووړ
د شپږزي د غاړې هاره کله یورنگ کله بل رنگ

دغه ژوند لکه هنداره
دغه ژوند لکه هنداره
دغه ژوند لکه هنداره
دغه ژوند لکه هنداره
دغه ژوند لکه هنداره
دغه ژوند لکه هنداره
دغه ژوند لکه هنداره
دغه ژوند لکه هنداره
دغه ژوند لکه هنداره
دغه ژوند لکه هنداره

پسرلیه

لږ خو راوړه سره گلونه پسرلیه
چې ترې جوړ کړو امیلونه پسرلیه

ستا په تمه مو بلا وختونه تېر کړل
درته ډېر دي امیدونه پسرلیه

لږ د سولې سپین گلونه غېږ کې راوړه
له جنگ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالې د مرغانو دلته پاتې
بېرته راوله سیلونه پسرلیه

چې یې وستایم شپږزی په غزلونو
دنگ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

دوه دوه په دوه دوه
مگړي

سترگي

سرې شي شرابي شي گنهگاري شي
بنکلو ته کتل وکړي بد کاري شي

زه که ترينه هرڅومره توبې کړمه
بيا هم ليونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې يادونه يادوم گلې
سترگې مې له اوښکونه خمارې شي

څاردې شم دبنکلو بنکلو سترگونه
ماته چې راوگوري خونگاري شي

پام چې شوگيرو کې درنه پرېنوزي
بيا نو له نظره شي بيمارې شي

وگوره شېرزیه مخامخ ورته
سترگوته چې سترگې شي شاندارې شي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

لوی اختر

د ولس د زړو درمان شه لوی اختره
 تیت کاروان ته موخاروان شه لوی اختره
 د غمو سپلی وھلي ساه مو بنده
 ته مو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

د غمو سپلی وھلي ساه مو بنده
 ته مو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لرې وشیننده خوبنی پر افغانانو
 ته یې هیلو ترجمان شه لوی اختره
 له ډېر وخته انتظار درته گلونه
 څه شبښم شه څه باران شه لوی اختره

د سپرلي د زېړو گلو ځولی راوړه
 نازل تندر په خزان شه لوی اختره
 مونږ د سولې د جام تېري دلته ناست یو
 په وچ حلق مومهربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فرعونیانو په لاسو کې
 د موسی په لار روان شه لوی اختره

چې ملکه د بنکلا دې تاج ته واخلي

بنکلی لعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکریزو د یو چا په سپین ورغوي

د شپږزي په نوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انسان د بنمن دی
کفري جهان د مسلمان د بنمن دی
هر یو منکر یې سمې لار ته باله
فرعون قارون مې د جنان د بنمن دی

دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه

غزل

ستاله عشقه ناكارار يمه دلبره
په ژوندون كې خواروزار يمه دلبره

غريبۍ رانه دوستان دي پردي كړي
د هرچا د ولو بار يمه دلبره

ستا غمونو هسې سوي لکه سکوريم
له کالونونه بيمار يمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهور کا
ستا د سپينې غاړې هار يمه دلبره

چې دميني په لارځمه گرم مې نكړې
د منصور د وخت يادگار يمه دلبره

د شپري د ځنکدن سلگۍ مې هېرې
نن په لټه د بل يار يمه دلبره

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل يم
د الفت د لويې لارې په منزل يم

ستا تر دره نن په يبلو پښو روان يم
په اغزنو لارو تلونکی يمه پل يم

زړه په مثل د هېندارې ماتيدای شي
چې دې زړه يمه دلداره نودې خپل يم

محبت کول د زړونو جوارې ده
زه ساده يمه نه فريب يمه نه چل يم

د شېرزي دزرگي مراندې راپرېوتې
له کاروانه پاتې شوی بې مشعل يم

د شېرزي دزرگي مراندې راپرېوتې

غزل

مات لکه چنار لاندې راپرېوتم
ووتم له کار لاندې راپرېوتم

نه مې د غرور کلي کې شپې کړي
هسې گنهار لاندې راپرېوتم

ستوري به د چا درته پناه يوسي
زه ترينه مدار لاندې راپرېوتم

دنگه د نښتريه خپرخواني مې وه
اوس لکه بيمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډيرو خدايانوته
خارشم له يو څار لاندې راپرېوتم

ويې کړو انکار د پاکې مينې نه
زه شپړزې بې وار لاندې راپرېوتم

دوه دوه په دوه دوه
مگړي

غزل

لارو کې جنگونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غولولی يم خو خو ځله تېروتم
ډېر غدار وختونه دي نکوم باور په چا

ته چې پناه کېږې يار يوځل مخ راواړوه
لرې سفرونه دي نکوم باور په چا

ډک د هیلو زړه مې بس تاته درسپارلی دی
دې کې پټ رازونه دي نکوم باور په چا

پنګه د شېرزي د زړه څه دنگه مانی شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باور په چا

دوه دوه په دوه
مکړي

غزل

غم د يارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بيزار دی زما زړه دی

واړه عمر چې سودا پکې د غم وي
چې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوبنکې پاکې کره صنمه ژړا بس کره
دارقيب دی دايې کار دی زما زړه دی

محبت خو پاچاهي يا ملنگي وي
چې ورگډپه سورانگاردی زما زړه دی

د شپږزي غمونه ډېر زړه يې وړوکی
لاروی ددغې لار دی زما زړه دی

د غم د يارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بيزار دی زما زړه دی

شمالې

هسكې شمالې په تیتیدودې پښتونخوا وړانه شوه
 پښتانه واړه په سلگو دي پښتونخوا وړانه شوه
 بدن مو یو دی کار ترې دواړه اخلي ظلم کوي
 زړونه په آه و فریادو دي پښتونخوا وړانه شوه
 چې به دښمن ته لکه ډال ولاړ وو هغه ژني
 د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا وړانه شوه
 له اصفهانه پاچاهي وه تر ډهلي تختونو
 نن مې کابل ته په راتلودې پښتونخوا وړانه شوه

کابل د سرو غمیو ډک و بنایستونومور وه
 د ننگیالو زلمیو ډک و بنایستونومور وه
 د ملالی په خوله تپه وه ځوانان وږي زمري
 هغه میدان بریو ډک و بنایستونومور وه
 د بگرام پېغلي یې سلام ته راتلې ډلې ډلې
 هېواد د ننگ سریو ډک و بنایستونومور وه
 د سومنات ساه یې راوویسته د تورې په زور
 ملت د پاك زرگیو ډک و بنایستونومور وه

هغه ډوډه ډوډه ډوډه ملگري

په ننگ کې نه لري مثال زما ساده پښتانه
افسوس چې وژني خپل مثال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اټک به له تورمخو اخلي
همېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لراوبر ځنځير به و شلوي يو موټي به شي
د خر خيبر په استقلال زما ساده پښتانه
د سباوون زيری راغلی خو شپې تېرې به شي
بيا به سيالي کوي د سيال زما ساده پښتانه

غرونه يې ډک وو له نښترو زما لويه پکتيا
پکې مشران وو د خبرو زما لويه پکتيا
لوی قندهار مې د زمريو ننگيالو مېنه
د احمدخان فاتح لښکرو زما لويه پکتيا
د ننگرهار د بنايستونو درته څه ووايم
د بدخشان ياقوت جوهر و زما لويه پکتيا
د شمالي سرې درې کابل مرکز د زينت
د خر خيبر خوشال ملگرو زما لويه پکتيا

د لويه پکتيا ملگري

زړه د اسیا دی خلیدلی وطن
ارمان چې نن دی غورځیدلی وطن
د وطن غیږ کې مو خاپوړې کړي
هم مو د لاسه دریدلی وطن
نور به وحدت وکړو یو موټی به شو
سمسور سمسور به کړو دا بنکلی وطن
ملهم د کار غواړي ټپي وجود یې
ماد خپل تن په څپر گڼلی وطن

د غفلت خوب نه به شي پورته میراني افغانان
د ابادۍ گام به اوچت کړي توریالی افغانان
گلان گلان به کړي خزان وهلي خړې باغچې
نور به په لویو لارو نه کړي اغزي افغانان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شپږزیه
ددې وطن واره زاړه پېغلې زلمي افغانان
د خپلې خاورې خپل ناموس د خپل عزت په خاطر
سرونه بایلي هېواد ساتي ننګیالی افغانان

دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه

د زړو کيسه

د زړو کيسه ده سترگې څه ووايي
مينه خوږه ده سترگې څه ووايي

اوبنکې به درومي قافلې قافلې
دا يې گيله ده سترگې څه ووايي

دوی خو ليدل کوي د زړه په امر
زړه عجيبه ده سترگې څه ووايي

زړه که پرې اخلي تصويرونه دچا
سترگې کمره ده سترگې څه ووايي

سترگې چې سترگوته شي سترگې سترگې
د زړه ټوټه ده سترگې څه ووايي

د شېرزي سترگې سپينې سپينې اوبنکې
دا يې تحفه ده سترگې څه ووايي

د زړه په دوه ملگري

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه كړې
 بي بلبله به چمن شي ته به څه كړې
 په دنيا كې د څو ورځو ميلمانه يو
 دهرچا به رنګ مسكن شي ته به څه كړې
 چې دې څه و كړل صنمه مهربانه
 ستا تهمت زما لمن شي ته به څه كړې
 ستا د حسن طلبگار لېوني څرځي
 چې ارزانه دې ديدن شي ته به څه كړې
 پېغلې پېغلې هيلې واړه ځوانيمرگې
 چې په تن دې سپين كفن شي ته به څه كړې
 د شېرزي د زنده كې پانه ده ژېره
 په ارمان كې به دفن شي ته به څه كړې

دوه دوه دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه دوه دوه

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستر باندي پراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهراله ملهم کړي
په ژوندون کې یو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کې په ژړا شو
گربوان خیري لېوني یو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

ای شېرزیه که دوی گړځي په فضا کې
زما یار و رسیدلی تر معراجه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

زه يې چې كوم خبرې سپيني دي
يه جانانه بنكلي گلوريني دي

مه گرځه اغيارو سره څاردې شم
اوبنکوته مې وگوره چې وينې دي

توله دنياگۍ ورته حيرانه ده
بنكلي پښتنې خونازينې دي

ستا شرابي سترگوته کتې نه شم
اور وروي بنکليه اور ورينې دي

اوس يې له دې بناړه کډه تللې ده
هرڅه يې شپږزيه اوس بې مينې دي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

گلفام

د زپسې مري مې د وجود هريواندام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
په سلامونو مې زړه نه صبريږي
په تصويرونو مې زړه نه صبريږي
د زړه په وينو درکوم دغه پيغام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
په پرهرو مې مالگې مه دوږوه
په ارمانو مې خاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې يوگام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
په بستريپوت يمه تپوس مې نکړې
کله چې مرشمه افسوس به وکړې
زخمي زړگي ته مې له بره په الهام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
ستړی ژوندون مې بې له تا تېريږي
زړه مې يتيم دی هر سبا ژريږي
د شپږزي وينه شه رگونو کې مدام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم

د زړه په وينو درکوم دغه پيغام راشه

پښتانه

د پردو په لمس بېلېرې پښتانه
لا تر اوسه نه پوهېرې پښتانه

نه يو والی محبت پکې ښکارېرې
نه له يو بل قربانېرې پښتانه
پښتونخوا د تور و غرونو په منظر کې

ژني ژني يې قتلېرې پښتانه
دا افغان به له فغانه هله خلاص شي

چې په خپل زور ودرېرې پښتانه
مخور پکې په يو بل نوم ورکېرې
خو به مري خوبه کمېرې پښتانه

نړيوال دي رسيدلي تر مريخه
بي تعليمه را لويېرې پښتانه
د شېرزي ارمانه هله به پوره شي

چې په يو تغرتولېرې پښتانه

په دوه دوه رڼه
په دوه دوه ملګري

څلوريزې

چې په خپلو کې پردې دي پښتانه دي
چې په جنگ کې ميرانې دي پښتانه دي
پرې وريږي د سکروټو بارانونه
د بل ځانته سپيلني دي پښتانه دي

پښتانه

وخت راته سرې سکروټې وگرځيدو
بخت راته سرې سکروټې وگرځيدو
ژوند مې د سرو لمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وگرځيدو

څلوريزې څلوريزې څلوريزې څلوريزې څلوريزې

غزل

سروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کرم
مسته لېونۍ ومه تا خاورې کرم

ما سره دې ونه کړو محنت اشنا
بنکلي شهزادگۍ ومه تا خاورې کرم

ډېره ډېره مينه مې درکړې وه
ستادلاس بنگړۍ ومه تا خاورې کرم

بڼه په اعتماد مې زړه درکړې و
خامه بڼاپېرۍ ومه تا خاورې کرم

ډېرو مې ديدن پسې ژړلي وو
سمه درخانۍ ومه تا خاورې کرم

ولې دې شپږزیه داسې کار وکړ
وړ د پاچاهۍ ومه تا خاورې کرم

ډېره ډېره مينه مې درکړې وه

غزل

ستاله غمه سخت بیمار شوم که باور کړې
گل وم خاورو کې گذار شوم که باور کړې
د مرگي شراب پياله کې راته وړاندې
په لیدلو یې خمار شوم که باور کړې
د اختر په ورځ دې رانکړل لاسونه
له مودونه انتظار شوم که باور کړې
په زرينو سندريزو گوتو جوړوم
ستاد سپينې غاړې هار شوم که باور کړې
خرخزان مې کډه راوړه ستا چمن ته
زه دې يار شومه ريار شوم که باور کړې
د شپږزي اميد يو بل پسې ډوبيرې
له ژوندون ځينې بېزار شوم که باور کړې

دوه دوه دوه
دوه دوه دوه
دوه دوه دوه
دوه دوه دوه

تسبي

* ستا د کلي مازديگر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چينې اوبه
تا په لـپو را کولې ما به څنبلې
لکه اوبنکې مرغلرې شنې اوبه
ما ويل چې که اشنا اب حيات دي
هم زمزم ته ورته وې خوږې اوبه
دهبندارې غونډې مخ پکې ليدای شي
څه د ستا څه د سپورمۍ شغلې اوبه
په تشبه کې مې انځور د ځان ليدلو
په گربوان د يو مين څپې اوبه
سپينې شگې يې په تل کې پرکېدلې
ما وې پرې دي د زاهد تسبي اوبه
لکه لمرچې په شبنم شينکي سهرکې
د شپږزي اوبنکې راتلې رنې اوبه

دوه دوه په دوه دوه
مگري

غزل

رادي نکرلي پتي ته رانه لاري
فريادونه په خولگي ته رانه لاري

تش کالبوت يمه دلداره ساه مې تللي
په سرو شونډومي سلگي ته رانه لاري

تا خو وخبلي زما دزړگي ويني
تاويدلي له مستي ته رانه لاري

دغه ژوند به خامخا درپسي تنگ شي
غرور مه کړه په خواني ته رانه لاري

د ژوندون کتاب کي بيل بيل سرليکونه
کله غم کله بنادي ته رانه لاري

د شپږزي دسترگو تورد زړه ټکوره
سورگلاب شې سرې غوتي ته رانه لاري

د شپږزي
دوه دوه په دوه
مگري

غزل

تا چپي په ما د ظلم پښه اېښي ده
د زړه په سر مې ستا كيسه اېښي ده

وختونه تېر شي داسې مه وايه جان
ما سره هره خاطره اېښي ده

مرگی هم زړه غوندي ياران بېلوي
په زړه مې هغه جنازه اېښي ده

زه مسلمان يمه جنان يادوم
تڼده مې يار ته په سجده اېښي ده

شپږزيه ستا غزل فطرت ښکلوي
هسې دې زړه کې ترې گيله اېښي ده

دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه

تجلی

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کړم
چې د حسن تجلو کې دې بندي کړم

چارچاپېره دې اغزن تارونه تاو کړل
بڼه د زلفو په کمڅو کې دې بندي کړم

اخېر څه جرم خطا راځينې شوې
چې په دنگو دنگو غرو کې دې بندي کړم

ستاد حسن تجلو يم سوځولی
اخېر ولې په لمبو کې دې بندي کړم

د شپېزې زړگې له هرچانه درخواته
خود حسن په جادو کې دې بندي کړم

د شپېزې زړگې له هرچانه درخواته

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مو له پېغلو پېزانو نه يوسي

بې وخته راغلل څه خزان خونه دى
دغه بادونه به كورونه يوسي

د زړگي سره زنده گي گرانه شوه
كور ته مو راشي رانه زړونه يوسي

د چا په لاس يې نوره نه جوړوو
شايد بابري يوسي گلونه يوسي

د اسلاميت او افغانيت په نامه
شېرزيه خير كه مو سرونه يوسي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

مینه

د پېغلو مینه خو تاوان غواړي
کله بنگړي کله پېزوان غواړي

هسې په ټوکو باندي نه شي مینه
غریبان ځکه ترې امان غواړي

دا د پښتو ملک دی یاري گرانه ده
دلته هم سرغواړي هم توان غواړي

د سترگو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هر و مرو څاروان غواړي

کله به وتړي وطن به پرېږدي
چې هم بناغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شپږزی له تانه چې زلفان غواړي

د پښتو مینو په روڼه روڼه روڼه

شاعري

شاعرانه محل کي اوسم دروغجن نه يمه
چاپېر حالاتو مجبور کړي يم مين نه يمه

داچي دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم

داسي مې مه گنه چې خوښ يم غمجن نه يمه

دوطن درد فریاد مې يو يوپه سينه کې کتار
داخپلې اوبنکې به مې يوسي لامبوزن نه يمه

د شاعري مرامنامه کې مې بار بار ليکلي

د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه يمه

داځيني وايي شاعري دمينتوب بنکارندوی
زرگيه څه وايي مين يم که مين نه يمه

د شاعري دنيا له ډېرو حقايقو ډکه

شپږزی تراوسه دې منزل کې بريمن نه يمه

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره گلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینگارونه شي

گرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لږ غوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لکه نیمگړی لمر شفق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مثالونه شي

مه کوه صنمه په تېرو بانو ویشتل هسې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شپږزي دزړه په سرلیکلي ستایادونه دي
کله چې وختونه شي بیا به حسابونه شي

دوه دوه په دوه ملگري

ځار

ياره تېر به شي وختونه ځار دې شم
بيا به وکړې ارمانونه ځار دې شم
زندگي کې دې له هر چانه جدا کړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم
د زرگي اهوڼه وختل اسمان ته
رابه نشي تېر عمرونه ځار دې شم
د زرگي سودا مې تا سره وه پټه
تا خبر کړل عالمونه ځار دې شم
ما په هر لمانځه دعا درته کوله
ته اوس نه کوي نفلونه ځار دې شم
ستا په مينه کې مې هرڅه وو بايللي
تا خو وکړل انکارونه ځار دې شم

د شپږزي دلېونو خيالونو ياره

پرې امباردې کړل غمونه ځار دې شم

شوسى

راتلې راتلې زما په زړه وختې
جانانه بڼه دې وکړل بڼه وختې

لکه وي چرته ترهیدلي هوسى
دبڼتې نه راغللي په غره وختې

ما خو وه سمه لار ښودلي درته
ته لیونى په دیواله وختې

خومره مزه کا د ښترو پانې
ته مې د زړه په سر چینه وختې

زه به دې عمر عمر نه هېروم
ښایسته انځور شوي آینه وختې

ټکه غرمه ده شپږزی تږی تږی
ته مې په لپه کې اوبه وختې

دوه دوه په دوه دوه ملگري

موري

مـورِي بغيرله تا ژوندى به يـمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودى به شـم
خو هغه ژوند به نه وي گرانې مـورِي
كوم چې به ستا په غير كې ما تيراوه
هغه پستي خـورې خـورې خبرې
كله هم ستا هغه درنې خپيرې
هغه له خـونده ډكې پنډه ډكې
كله غوسه كله موسكا به شولې
دستا به كومه يوه نيكي يادوم
دستا بلا بلا احسان دى پر ما
زه خو عاجـزيم دا كولى نشم
مـكې ته تا په اوږو وړلى نشم
تا خو په ژوند ډير نازولم مـورِي
له هرې بدې دې ساتلم مـورِي
زه چې ماشـوم ومه دستا په غير كې
خـوله مې خـالي چـرې ژرانه نه وه

موریه په دوه مگړي

راته کړې شپه به وې ويښه ناسته
په الـهو به دې شوه ژبه ستري
بنيرا په خوله به دې راتله مورې
د ډير گرانبت دې نه کوله مورې
وې به دې شوله چې زهيرهم مه شي
لږ چې رالوی شومه مکتب شوې راته
ته مې شوې پير زه دې مرید مورجانې
د ستا خواری به مې شي هیره کله
چې خه مې غوښتي تا راکړي مورې
مادې هم رب په دواړو سترگو پوند کړي
چې ستا له امره مې سسر و غړاوه
په ورین تندي مې ستا خدمت ونکړو
شپږزی دې رب له هغو خلکو نکړي
د مور زړگی وي هميشه په بچي
د زوی زړگی ولاړ په توره تیره
ته دې ژوندی ژوندی ژوندی وې مورې
راته دې ډير کاله ژوندی وې مورې
ته د شپږزي زړگی زړگی يې مورې

دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه

غزل

تا د سترگو غرپولو طاقت راکړ
بنکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنگه گنهگار نظر قابو کړم
په توبې دې چې بڅښلو صفت راکړ

په تلوار کې یوهرڅه له موربه هېردي
تا په ژوند د تېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلور کړم
تا بلیس د پرېښودلو مصلحت راکړ

یا دوم به یې تر عمره اې شپږ زیه
چې په ژوند یې پوهیدلو علمیت راکړ

(۱) مصلحت

دوه دوه په دوه ملگري

خاطرہ

د زړه په سرمې خاطرہ ليکمه
ورته عنوان به ستا نامه ليکمه

غم مې گاوندې کې اوسي کلی مويو
اشنا د ستري ژوند کيسه ليکمه

د زړه په وينو موروزلي غوټی
خو نن قسم چې ترې گيله ليکمه

کله دې غم کله بنادي ميلمه وي
په نرمو گوتو حوصله ليکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کيږي
چاته ترخه چاته خوږه ليکمه

ستاد خوبونو تعبيرونه گران شول
شپږزيه ژوند دې شوگيره ليکمه

د زړه په روڼه ملگري

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
 وچ موله اوبنکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده
 دلته خوټول خلك غمجن دي او ويرونه كوي
 هلته څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده
 دلته خونشته دی فرغون خولزويان يې شته دي
 چې ترينه تنگ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده
 د چنارونو پانې زيړې شوې مرغان نه راځي
 څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده
 هريو جابر ده توره كنبلي دلته وير جوړوي
 په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چرته ده
 شپږزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
 وروڼه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

دوه دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه دوه

وعدہ

زما کورگی کي اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکي غږ چمبې چمبې و

تا مې سلگيونه لذت اخيسته
زما زړگي و خوايرې ايرې و

اوس دسهار پيغام بې ميني راځي
مخکې راتللو خو وږمې وږمې و

هغه وعده يې کړه پوره په مينه
وجود يې راوړلو پارچې پارچې و

شپږزيه ستاله سترگو او بنکې تللې
گني د ډيرو ژوند نغمې نغمې و

دوه په دوه گلرې

د امیدونو آمیل

دومره مه کوه غرور په تورو سترگو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترگو
د بنایست جلوه دې لرې لرې تللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترگو
د بورا پرځای شبنم د گل پر پانه
سحرگاه ته شي مشکور په تورو سترگو
درته جوړ مې دی امیل د امیدونو
ستا پرغاړه زوړ او شور په تورو سترگو
د رقیب سینه به یخه شي چې یوشو
لاس یې خلاص دده د زور په تورو سترگو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلی ژاري
وږمې پریوتې هر لور په تورو سترگو
همیشه دې وي خوشال په زندگی کې
د شپږزي دسترگوتور په تورو سترگو

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

خوك چې ډول وهي زوربې لري جانه
نوره ورته هسې كولمې خوري جانه

هر سړي نن بڼه بد پيژندلي دي
ولې بيا د بل كيسې مني جانه

دا كلې خو مينه مين نه پريږدي
خوار مين د كلي نه شري جانه

ډير به د نخرو په چرو ووژني
واډې چول ليجو كې بنگري جانه

لاس په لاس رقيب سره چې گرځي ته
دا شپږزې به كډه چرته وري جانه

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

غزل

توره شپه وه سترگو نه کړلو نظر
برابر شومه د مینې په لوی غر

گلورینه زندگي ازغي ازغي شوه
چاته ووايم د سوي زړه خبر

مینه پايي د عاشق په پاکه مینه
معشوقې خونه د خيروي نه دشر

د پرهر پرهر زړگي په وینو لیکم
د یو چا په دروازه باندي منظر

داشپړزی خولا پخوا دی غولیدلی
په خوبانو ځکه نه کوي باور

دوه دوه په دوه دوه ملگري

اختر ته

ته د اختر د خوشاليو ميلمه
 زه د نړۍ واره غمونو كوربه
 داچې تر تا در رسيدلى نشم
 له پندو غمونو پاڅيدلى نشم
 سلام سلام قربانه
 دامې پيغام قربانه
 تا ته اختر مبارك
 دازرين لمربارك

شي دې اختر د خوشاليو اختر
 د غم خپلو د خونبـيو اختر
 دغه د اوبنكو وډكې ډكې سترگې
 كه د غمو ځينې شي سپكې سترگې
 اختر د سولې سره مل شي راشي
 د جگړو لړې پل په پل شي راشي
 دايتيمان چې په خندا ووينم
 خان وغريب چې خواپه خوا ووينم
 جهان ته و بنايوهرڅه كوى شو
 بغير له جنگه يو كيده كوى شو

دوه دوه په دوه
 دوه دوه په دوه
 دوه دوه په دوه
 دوه دوه په دوه
 دوه دوه په دوه

ته به نو هله په رښتيا اختريي
ته به نو هله د هر چا اختريي
بيا به دي لمانځو په خوښيو سره
له اتنو ډولو سورنيو سره
دا خپل لاسونه به د وينو پرځاي
داخلي سره كړو په نكريزوباندي
اختر د ټولو مبارك شپريزه
اورې شه خلاصې له ټوپك شپريزه

په مسجد كې

هغه څوك چې په لمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد كې به تنها و
د ساقې سره مې وليد ميكده كې
نن يې ځانته ناروا عمل روا و

هېنداره

کله راته پریوزې په هېنداره کې
کله رانه وړک شې سمه لاره کې

نه دې هیرولی نه ساتلی شم
یه صنمه ته چې ځان بیزاره کې

وباسه نفرت د زړه نه وباسه
دادنگه ځوانی مې درنه څاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سخته چاره کې

اوبنکې دگریوان غیږه کې ولوېږه
ستړی ستړی ژوندبه مې کراره کې

یه شپږزیه ژوند د خاورو څلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

هېنداره دوه په دوه ملگري

دار

گل مې کاغوتی مې کا بهار مې کا
ومې وژنه زلفو کې په دار مې کا

اوس مې د ژوندون سره هم ورانه ده
یار مې کا نگار مې کا خونکار مې کا

نشم گرځولی زولني گرانه
صبر تمام شويدي په لار مې کا

ډېر ډېر ستمونه مې زغملې دي
تورو شپو وهلی روڼ سهار مې کا

هر وخت به د یار په نرمه ژبه يم
وزما شپږزیه خوږ اشعار مې کا

دوه دوه په دوه دوه
مکړي

جملہ ایسی

دی گذران تہ مہ سلام دی جدایی کہ
ژوندون گران دی بی لہ یارہ تنہایی کہ

مجبوری دہ د زرگی پہ لارہ درومم
د پاچا سرہ ژوند نشی بدمعاشی کہ

د خوانانو جنازی وطن کہ دہری
ناپوھی دہ جہالت دی کورنی کہ

پنبتانہ یو پنبنتنی غیرت بہ ساتو
پہ نامہ د احمدخان یو پہ نری کہ

ازغی تل وی د گلونسره خنگ کہ
ای شہزیه غم او درد وی پہ یاری کہ

پہ لارہ درومم
پہ لارہ درومم
پہ لارہ درومم
پہ لارہ درومم
پہ لارہ درومم

غزل

په اورو نو کې سوځيږي ليوڼی وي
نه مړ کيږي نه رغیږي ليوڼی وي

تل دځان سره دخيال سندرې وايي
لاس يې کار ته نه ټيټيږي ليوڼی وي

دژوندون په هريوگام کې سترې سترې
د يار مخ ورتنه ياديږي ليوڼی وي

د پيغور او دتهمت کيسه کې نه وي
خو چې يار يې خوشاليږي ليوڼی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنگ وي
اي شپږزيه نه بيدیږي ليوڼی وي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

چار پښه

گرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وی
زړونه پیدا د محبت د پاره
د بڼکلو بڼکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زرین تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغورپ نکوم ږنگه به شي
دازندگي راباندې تنگه به شي
دغه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې بڼه شي کنه

دا دنیاگۍ ده د الفت د پاره
د بڼکلو بڼکلو د صحبت د پاره

د زړه یوه ده بدلوي یې کله
ځان به لمبه کړي خو پرېږدي یې کله
د ټول وجود سره مصلحت نکوي
پدې خبره کې غفلت نکوي
ځان پاچا بولي پاچاهي کوي
په خپله خوښه زنده گي کوي

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي

* ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره *

د ښکلو ښکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني يار نه سوزوي

تهمت کيسې مني يار نه خبروي

په توروغروکې اوسيدل خوښوي

ديارپه وړاندې سوځيدل خوښوي

نه د پيسو اود محل دپاره

نه د خوراک اونه د چل دپاره

زنده گي غواړي رفاقت دپاره

دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مينه په وينه ساتل کيږي گرانه

زړونه د زړو سره پوهيږي گرانه

ځان به لوگي خوياربه ښادغواړي

څوک چې عاشق وي دغه يادغواړي

مينه وفا مينه شفا شپږزيه

مينه ژوندون مينه دنيا شپږزيه

ځان دې لوگي شي دهمت دپاره

د ښکلو ښکلو د صحبت دپاره

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

زما ژوند زما ايمان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنگ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به دا خواران چېرته پوره کړي
گنډگار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مور و عده درسره کړي خو ويرېږو
خوبيا هم وياړو په ځان دتاپه لاس کې

قافله د ژوند توندې باندې روانه
شپه اوورځ سپرلی- خزان دتا په لاس کې

که مې خيال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز د شېرزي دان دتا په لاس کې

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

غزل

اختره ستا اظهار کولی نشم
له مجبوری سینگار کولی نشم

له هره کوره فریادونه راځي
د ژوبلو مرو شمار کولی نشم

اختره راغللي یوه شېبه وي
د خپل جنان دیدار کولی نشم

مرغانو داچې ځنگلونه نشته
د گلاب گل چنار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موبنو
شپږزیه نور کرار کولی نشم

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

تـولـه نـری یـی چـی اـتـل یـادـوی
د بـنـکـلو بـنـکـلی مـی کـابـل یـادـوی

زما له کوره جنازې روانې
هغه باڼه او توراو ربل یادوي

ژوند بې وفادۍ وفانه پیژني
درته یوه ورځ به اجل یادوي

چا کرل تهاکې په کارو لاسونه
څوک له مستۍ نه یواو ربل یادوي

ترکهکشانه رسیدلی شپږزی
څوک په زبان څوک په غزل یادوي

دوه دوه په دوه دوه
مگړي

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځينې غواړم
تنها زه يم چې دا شه درځينې غواړم

پاکه مينه پاک نظر پاک اميدونه
راله راکړه هستي نه درځينې غواړم

ما د سترگو نظر سترگو کې ساتلی
د گودر پيغلي اوبه درځينې غواړم

لرې وکړه د ياری د ژوند خبرې
چې دميني په نوم زړه درځينې غواړم

په ايرو کې دې موندلی دی شپږزيه
هغه لعل لره شيبه درځينې غواړم

دوه دوه په دوه دوه ملگري

درمان

رانه دې واخيستو درمان مرگيه
ولې به نه کوم خپگان مرگيه

واړه دنيا مې ده پسې خوړله
راته خالي دې کړو ميدان مرگيه

د زړه ټوټه وه رانه بيله شوله
ژاړي مې تل پسې چشمان مرگيه

کله مويو کله موبل ژروي
راته اور شوی خپل مکان مرگيه

تل په اغزنولارو ځو او راځو
هيچا مونيکړو پرسان مرگيه

وينه په وينه مينځي تل افغانان
د شپږزي ژوند خزان خزان مرگيه

دوه دوه په دوه ملگري

بیا رانغلی

ټولې لارې مې څارلې بیا رانغلي
سترگو سترگو ته کیدلې بیا رانغلي
ما به ځان درنه لوگی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلي
دزړه غوښې مې خوراک شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلي
ډیرې نښې یادگارونه دې را پاتې
ما ژړا سلگی وهلې بیا رانغلي
خړوخاوروچې بدن یې خراب نکړئ
ترینه پیغلې شرمیدلې بیا رانغلي
اوس مې نشي ددې خلکو سره مینه
رایادیږي دې غزلې بیا رانغلي
تنها ناست یم دسکون ځاله مې وړانه
په کفن چې پتیدلې بیا رانغلي
مروربه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترگی نه سپړلې بیا رانغلي
که مې هرڅومره زاری خاوروته وکړې
ګرانه نه یې راکولې بیا رانغلي

نه پوهيږم چې دچا سپيره نظر و
چې له مايې واخيستلې بيا رانغلې
عزرائيل درته په سپينه جامه راغی
دا وعده هرچا منلې بيا رانغلې

د مرگي ترخه پيالہ يې نوش جان کړه
شپږزي اوبنکې تويولې بيا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هر شي ته لاس اچوي
داسې مې زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوږويانو د خوږو پيغام څلور کونجه کې
په هر زمان په هر مکان هر شي ته لاس اچوي

د پوهې دوه دوه په دوه ملگري

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سيوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبه روزو دغه شبنمي غوټې
ته مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کړو منزل تر خپل منزل پورې
ته مې شه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولې ونه لویږي
هرڅو که وجود باندي کمزوری شم

سل واري جرگې درېسي ليرمه
ياره که شېرزی درته مختوری شم

د پښتو د ژبې د ښوونکي
پروفیسور دکتور عبدالرشید خان
په لورې کتابتون کې چاپ شوی

د گلونو باران

د زړه په سر مې چې مانۍ جوړوې
ياره چې غم که به بنادۍ جوړوې
ستا هرکلي ته به ليمه کړمه فرش
که چيرته ورونوکې دوستۍ جوړوې
هديريې دکې په خوانانو شولې
موږ ته په نه کيسه زندۍ جوړوې
زړگۍ دې کاني نه خوږيري پرچا
دلته لگيا دلته بدۍ جوړوې
په ځان باران دسرو گلونو غواړې
خوار افغانانو ته بلۍ جوړوې
شپږزۍ دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا ترسه ولې دبنمنۍ جوړوې

د گلونو باران

غزل

د خوانی زوربه دې کم شي یوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي یوه ورځ
د غروردنگه مانی به دې راپریوزي
خپل عمل به درته گرم شي یوه ورځ
لږ لباس دخاکساری درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي یوه ورځ
لږ په خوارو عاجزانو کرم بویه
داغریب به دې مرهم شي یوه ورځ
ای ناترسه د یتیم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي یوه ورځ
راته ډېره کړلیچنه لار پرته ده
ای شپږزیه سوال به هم شي یوه ورځ

دوه ډوډه په دوه ملگري

پېوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وگړو ستاسو هم پاڅون غواړو

بنکلی وطن مو شولو لوتې لوتې
هریو دبنمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پگړی سړی مو پاتې نه شو
نوره په سوله کې ژوندون غواړو

شوی یې تیرې تورې سینوکې پخې
نور په خدا خدا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی خښتن نه پیوستون غواړو

د پوهانو په دوه روڼه ملگري

غزل

ته مې يې زړگی زه دې يم ځان اشنا
ولې رانه نه کوي پرسان اشنا

زړه خو د وجود په سر پاچا وي نو
ته رانه جدا کوي گذران اشنا

دغه مراوې مراوې غوتی تاندې کړه
شه څپې څپې بنکلی باران اشنا

یه گلابه تل به دې بنکلا نه وي
مه چیره خوارو کي بوراگان اشنا

وڅپړه د لمر په شان شغلي وکړه
خلکو ته سکون شه له اسمان اشنا

هرڅه يې د ستا په نوم بایللي وو
ولې په شپږزي شوې بدگمان اشنا

په دوه دوه په دوه ملگري

غزل

گهراڻه راتلونڪي زندهه ٿي جوڀهه ڪا
تور قبرستان ته رهايي جوڀهه ڪا

دنيا دوڪهه دهه ڇي دوڪهه دهه نڪري
سوال و خواب ته تياري جوڀهه ڪا

پدي خلاصيري نهه ڇي نهه پوهيدم
پهه ژوندون لارهه ده خلاصي جوڀهه ڪا

نهه به رشوت نهه واسطهه چلييري
پخيل عمله خائنهه خوبني جوڀهه ڪا

منزل دهه لري لري سختهه سختهه
ربهه شپري تهه اساني جوڀهه ڪا

جوڀهه ڪا
پهه دهه
مگري

دره

درده بس راخه د يوه لوري يو
زړونه مودي يوشاني معزوري يو

بي له تا پرهر زما جوړيږي نه
گرانه چې د عشق په اسمان ستوري يو

راوړه د پرهر تر خوا جونگره دې
موږه د يو بل د مينې توري يو

زړه ته مې راغلی يې دچا په سر
لمر دې توروې گرانه د سيوري يو

کوربې دشېرزي دزړه په سر باندې
اوس خوبه يې ساتو چې کمزوري يو

دوه دوه په دوه ملگري

لپه

درمي کړلو زړه په سپينه لپه کې
رون لکه اوبه په سپينه لپه کې

هرڅه مې د ستا په سرملي دي
ژوند دی يوه خوله په سپينه لپه کې

هېره به مې نشي د زرگي پاچا
هغه خاطره په سپينه لپه کې

مه چيچه غابنونه ځوانمړگه شې
دارمي وگاته په سپينه لپه کې

هوش راځينې واخله په خيالونو کې
می يوه پيال په سپينه لپه کې

اوبسکې تويوه شپږزيه دومره نه
خانده څه ناڅه په سپينه لپه کې

د سپينې لپې دوه دوه ملگري

غزل

دیردې کرم مجبور کلی درپاتې شو
بل دې کړلو اور کلی درپاتې شو

ما در سره پټه مینه کړي وه
تا کړو اواز خور کلی درپاتې شو

غرونه غرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشي گرانه دلته گزاره گرانه
ژوند شولو پیغور کلی درپاتې شو

ووژنه شپږزی خوپه انصاف سره
مه لگوه تور کلی درپاتې شو

دودونه په دودونه ملگري

ترنہ

گل دگلابونو یې خیال کې دې ساتم اشنا
پت په تورو غرونو یې اوبنکې توپوم اشنا

سور په وینو گرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدایه غواړمه ژوند زما خطر خطر
راز د پتو زړونو یې تل دې یادوم اشنا
پت په تورو غرونو یې اوبنکې توپوم اشنا

بند په بند تړلی یم تاو رانه ځنځیردغم
تا په زړه ویشتلې یم تل کومه ویر صنم
مینہ د وختونو یې وینه دې گنم اشنا
پت په تورو غرونو یې اوبنکې توپوم اشنا

تا گناه گناه ویل ما ثواب ثواب اشنا
تا توپک توپک کول ما کتاب کتاب اشنا
مور د تورتمونو ده دابه غورځوم اشنا
پت په تورو غرونو یې اوبنکې توپوم اشنا

دوه په دوه ملگري

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده گي گله
گوره تل خواږه خواږه ته مې پاچاهي گله
ژوند د ارمانونو مې داشپړزي گنم اشنا
پت په توروغرونو يې اوبنکې تويوم اشنا

زړگي زمالکه غنم چاودلی
دبمن مې نه دی خو صنم چاودلی
کنډر کنډر دی لوتې لوتې پروت دی
لکه په لويه لاره بم چاودلی

د زړه په دوه دوه ملگري

غزل

د گناه کلي کې ميشت يو دثواب له کلي لري
ذهنونه موياره دي د کتاب له کلي لري

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهار په کانو ولو د مهتاب له کلي لري

مازديگرشي ستاپه کلي لمرشغلي شغلي ډوبيري
مانبامونه راروان شي د آفتاب له کلي لري

دردونه مې دزړه په کور له هر لوري رادرومي
نومجبوريمه چې بندکرم دزړه باب له کلي لري

خودستور وځلاگاني مې سپورمې ته په سينه کې
بس شپېزي ورته حيران شي د خواب له کلي لري

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

رښه راوړلې د مينې بارانونه
چې تازه شي پرې د زړونو جوسونه

چې ويده زړونه راوينس کړي له خوبونو
ترنم کړي په پرې شونډو غزلونه

دغه راز د دنياگۍ راته معلوم دی
دغه ژوند کله ازغي کله گلونه

پاکه مينه مې د زړه په کور ديره ده
راته ياد دي تېر وختونه تېر يادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دې هيرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شېرزي دکفن غوټې شولې خلاصې
درته پاتې شول پريمانه ارمانونه

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

د اسمان له كلي ستوري چه رالويږي
ليوني اجل وهلي ترې ويريزي
مناسب ده چې مقام ته يې قايل شو
دارختلي خلك چيرته چې اوسيزي
ژوند مو واړه په رڼا پسې تړلي
بي له شمعي پتنگ كله پاتې كيږي
چې سپوږمۍ غوندي سړي پكې ظاهري
نود ستورو رڼا هله معلوميزي
چې د زړه پاچايي خپله وي تاكلي
بيا په كمو كيسو هسې خپه كيږي
چېگريوان يې شي تارتار دايب تحفه ده
اي شپږزيه كه په مينه خوك پوهيږي

پوهيږي
دوه روه په روه
مگري

ژوند

عیادت په عبادت کې حسابیږي
بس دروغ منافقت کې حسابیږي

د احسان تله درنه لره په ژوند کې
دا هر و مرو قیامت کې حسابیږي

چې یې ځانته خوښوې نورو ته هم کا
د مومنو په خصلت کې حسابیږي

چې دچاله ویرې توی شي قیمتي شي
رڼې اوښکې محبت کې حسابیږي

گرانې لارې راته مخې ته شپږزیه
دیار وصل په جنت کې حسابیږي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

ژوندون مې دى نيمگړى بې له تاخوږه جانانه
قربان دې شم صنمه مهربانه يا قربانه

ملنگ ملنگ خيالونه مې دتخت خوبونه ويني
عجيبه زمانه شوله په ځان يم بد گمانه

دسترگو ديد مې بند په ځنځيرونو دالفت شو
زرگيه ليونيه چې ورك نه شې له ځانه

سيلى د محبت ترينه چاپيره هوا گرمه
گلونه مراوي شوي دي چمن دى بې بارانه

د هيلو كاروانونه مو جانانه قتل شوي
څه گونگه زندگي شوله شپږزيه بې زبانه

دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه

سبا

ورکې به تيارې شي روڼ سبا به شي
بيا به پسرلی شي ښه فضا به شي

ډير مو د پرهر پر کت وپرونه دي
نن که سوله راشي نورڼا به شي

دا خلک که گټه تاوان وشمېري
بيا به نفاق لري کړي پخلا به شي

نور به د توپک پرځای قلم واخلو
بوتې د هېواد راته شفا به شي

تل به هر کلی سولې ته ووايو
يه شپږزيه ژوند به شي ښکلا به شي

بېرته روانه ده
په روه روه ملگري

رباب

د لويتهې د پيڅې شرنگ يې نشته
رباب يې شور نه کړي ملنگ يې نشته
د ساقۍ جان هره خبره منم
خو دابه نه وايي چې بنگ يې نشته
د تورو برېښ يې تر اسمانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننگ يې نشته!
د حسن پيړه نن خيرات ټولوي
ها مخکينی شانې غورځنگ يې نشته
ددې جينۍ په تندي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنگ يې نشته
اوس د گوگل په ريسرچ يار لټوم
مودې مودې کيږي چې زنگ يې نشته
په لار پرتهې وې د منگيو ټوتهې
شېرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

دودونه په دودونو کې
ملگري

غزل

خائنه مې گمان د لېوني وشي
کله مې په ځان بد گماني وشي

کلی موله بناره بلا لري دی
یونیم پکې کار د بازاری وشي

وشیندو تخمونه د گلونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

توره یې له تیکې نه راوویسته
اوس به ترېنه خامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره وروڼه شي
هله به شېرزیه نو خوښي وشي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

جوتگره

فرش مې ليمه قدم پرې ږده رادرومه
 نن مې جونگرې ته راخته رادرومه
 په ډېره مينه مې بلنه درکړه
 دغه پيغام مې ومنه رادرومه
 د غريبانو بنادي کله کله
 لږ يې د زړونو خيال ساته رادرومه
 د واره عمر فيصله يې کيږي
 خان يې بنادي کې گډوه رادرومه
 سترگې مې ستا په لورنيولي اشنا
 ژرکوه ژرژرې راخته رادرومه
 کله بنادي کله غمونه گرانه
 شپږزيه زړه روغ گرځوه رادرومه

دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه

غزل

سترگې توروه خو دومره ډېرې نه
اوبنکې تويوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزرگي په باغچه کې کړې
ليچې شرنگوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپينه سپوږمۍ به شم
ورانگې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژوندون خوږې خوږې شيبې
لرې يادوه خو دومره ډېرې نه

مه کوه شپږزي ته ډيرنازونه هم
شوخي کيسې کړه خو دومره ډېرې نه

دوه دوه په دوه ملگري

گل

ته لکه د گل په شاني بنگلي وي
زه لکه لويديلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خوږې خبرې کړې
زه به غلی پلي دلته پروت ومه

شونډې دې گلاب سره تشبه لري
زه به ميراث مړی دلته پروت ومه

غاړه به دې سروسپينو نه ډکه وه
زه به غم خپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په تال کې ناسته وي
زه شپږزی به ستړی دلته پروت ومه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

سجده

ته امام د محبت زه مقتدي يم
ته مرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی دریاب دیبلتانه ازغینه کرنه
زما یاره ته عرب زه عجمي يم

ستاله میني مې د میني لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوروي شي
نوسجده یمه جنان ته په تندي يم

کله کله په بهار پسې قتلیرم
تاندو هیله دشپري دپاک زړگي يم

دوه دوه په دوه دوه ملگري

قلم

لاس کې مو ټوپک قلم ته بد وایو
ځکه خورو تیندک قلم ته بد وایو

تېري یو د خپلو ورونو وینو ته
ځان مو کړلو سپک قلم ته بد وایو

زړوکې مود جهل چینې تاندې دي
جنگ ته څوچابک قلم ته بد وایو

څوک به مودستېري ژوند دمه شي نن
څوک لاس دکومک قلم ته بد وایو

جنگ موله بهره کورته راوستو
یم شپړزی هک پک قلم ته بد وایو

دوه دوه په دوه ملگري

گلونه

ما به چې هر وختې کرل گلونه
له هرې خوانه مې ساتل گلونه

ما به یې شپه ورځې خدمت کولو
څاڅکو خولو مې پنهول گلونه

د شپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهار موسکې موسکې کیدل گلونه

زما د هیلو دنیاګۍ وه دلته
کرار کرار به لئوئیدل گلونه

د ژوند کیسه مې پکې ونغاړله
زما غزل کې یادیدل گلونه

شو درې وړې د خوبنیو محل
شپږ زیه بنه ورژیدل گلونه

د شپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهار موسکې موسکې کیدل گلونه

غزل

په دنیا چې شي مال ډیر لکه قارون
خوند به وانخلي له دغسې ژوندون

لالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکون

عجیبه غونډې وختونه په موږ اغلل
اې پښتونه خاوره غواړي پیوستون

لوگه شوی دځوانانو په ځوانیو
د هرچا دام کې نښتی دی پښتون

کاروبار دې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیر کې راغللو بیلتون

دوه دوه په دوه ملگري

تاج محل

تېر وختونه دې ياديرې اوکنه
د زرگي سردې خوږيرې اوکنه

ورکتوب و پاچاهي وه زندگي وه
چرته خيال کې دې گرځيرې اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپينه لاره
لاروي ځينې تيريرې اوکنه

په تالونو زنگيده به دې هېرنه وي
هغه مينه دې شرنگيرې اوکنه

بې هدفه بې مرامه يارانه کې
دنبـکلا ډيوه بليرې اوکنه

تاج محل غوندي کورگي زما شپږيه
درته سترگوکې غږيرې اوکنه

ډيوه ډيوه ډيوه ډيوه
مگيرې

ستا تصوير

* جوڙومه دې تصوير په سپينو گوتو
سپيني غاږې ته ځنځير په سپينو گوتو

په خيالونو کې تر اوجه رسيدلی
ودان کړی مې کشمير په سپينو گوتو

څه په سپينه جامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمير په سپينو گوتو

کله سترگو کې د سترگو مينه راکړي
کله راکړي راته وير په سپينو گوتو

د زرگي ور به رابند کړمه د چانه
ژړا راکړه خپل تقدير په سپينو گوتو

د شپږزي په غاږه سره سپين آميلونه
پير بابا کوه تعبير په سپينو گوتو

د سپينو گوتو په رڼه
مليکري

غزل

گرد اسمان کي گرڇيڏم لکه کوتره
د يو چا دپاره ومه مرغلره

دبنکلا پر پاچاهي مي واکمني وه
د بنايست دتاج محل وم پيغمبره

لونگين مي دسيني د پاسه ياره
لکه پاس وي په کمره باندي گورگوره

دبنايست دبنکلاکانومي سيال نه و
ومه پيغلو کي روانه تر گودره

نازوم به دي شپږزيه لاتر عمره
پکي سري سترگي گرڇېږه دزره سره

د پوه په دوه دوه ملگري

گران

رښه راوړلې باران په شنه اسمان
چې میلمه مې شي له ټولې نړۍ گران
تېروختونه ماشومتوب پکې رایاد کړو
چې پوره شي د مودو مودو ارمان

د وختو گرمو سیلیو ځغلولي
د جنون تیرو ازغیو ژړولي
قضا شوي دیدنونه به ادا کړو
مین زړونه مو زیږې، تبې وهلي

دغه وخت رقیب به وشړوله منځه
دا جاهل طبیب به وشړو له منځه
نری شونډې به غزل ته حواله کړو
دا ظالم صلیب به وشړو له منځه

د پوره روڼه د پوره روڼه د پوره روڼه د پوره روڼه د پوره روڼه

د چنار سيوره مو دمه دزږگي ده
دارمان خونه مو سمه په زږگي ده
نور به لري کړو له زړونو نفرتونه
محبت نرمله خبره د زږگي ده

ژوند به پيل کړو په نوي نوي بڼه
د زږگي گلان په مينه مينه پڼه
لږ به يو بل ته اشنا ترغاړي وزو
د الفت مجله جوړه نوي گڼه

په کرار کرار به کړو پستې خبرې
د تېر شوي يادگارو وړې خبرې
کړو به راويښن دا خوبولي زړونه
زما شپږزیه د الفت خوږې خبرې

د زږگي گلان په مينه مينه پڼه

خوانيمرگه

ټول دې وڅوپم په زغرده ځوانيمرگه
خاص په ما ميلمه يې درده ځوانيمرگه

چې په ټولوکې په ماباندي مين شوې
کاشکې زه خو وی ځوانمرده ځوانيمرگه

که مې سرد نازولونه قربان کړم
داله ډيرو نه بهترده ځوانيمرگه

دغه ژوند دحسرتونو اميدونو
ډکه ځاله د بشرده ځوانيمرگه

بيري درومي ترمنزل پورې شپږزیه
ډکه لازه د خطرده ځوانيمرگه

دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه

هېواد

په هېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخپل کور وړانونه به ترڅو وي

افغانان يو د ورور وينه مو پکار ده
دایو بل ته گوت نېونه به ترڅو وي

مور د سولې مرغان وشړل له کلي
داد جنگ سپېره لمنه به ترڅو وي

دلته مړه لته زخمي هلته یتیم وي
داسې عمر تېریدنه به ترڅو وي

دشپرزې سلگۍ سلگۍ سخته ژوندونه
دا د زړونو ماتېدنه به ترڅو وي

دوه دوه په دوه ملگري

اوبنکځه

په داسرو سرواننگو مې اوبنکې راغلې
يوه مخ ته په کتو مې اوبنکې راغلې

ټول غمونه مې د کور په وره ولاړوي
ددې ژوند په تېریدو مې اوبنکې راغلې

د گلاب په خپر بنکلا يې له مخ تللي
د ځوانۍ په رژیدو مې اوبنکې راغلې

سپينه اوبنکځه وم د چا له سترگو لازم
دارمان په قتليدو مې اوبنکې راغلې

عجيبه ده ترې هېندارې نه شرميرې
خپل شپږزي ته په ليدو مې اوبنکې راغلې

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

ته مې ژوند وې آينده وې ستاپه تمه
عجيبه وې عجيبه وې ستاپه تمه
ستاخوښۍ نه مې دزړه ويني قربان وې
ته پخه د باغ ميوه وې ستاپه تمه
دزړه للمې گلان ټوله مړاوې شوي
ته باران خپه خپه وې ستاپه تمه
په گريوان دې مروړې اوبنکې درومي
مازدبگره چې خپه وې ستا په تمه
خه بڼه وايي چې بڼه مکوه بد نشته
خوله ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تمه
د شاعر د شاعري شعور دې مات کړ
د شپږزي د ژوندچينه وې ستا په تمه

د شپږزي د ژوندچينه وې ستا په تمه

د سولې کاروان

که چیرته ټول شو سره وروڼه خومره خوند به کوي
دا تیت پرک خواره قومونه خومره خوند به کوي

نه به بدې وي نه به جنگ نه به خپگان تر منځه
چې سره یو شې ټول لاسونه خومره خوند به کوي

گوتې به جوړې شي قلم ته او په کار به راشي
روان د سولې کاروانونه خومره خوند به کوي

چې مو واره الفبا وايي بنوونځي ته درومي
داد معارف تنکي گلونه خومره خوند به کوي

لکه اوبو وړی انسان هر شي ته لاس اچوي
داسې که وینې شي ضمیرونه خومره خوند به کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووايي
شپږزیه نه به وي جنگونه خومره خوند به کوي

غزل

خه مې گناه كړيده خه مې جفا كړيده
ولې مې وژنې ياره خه مې خطا كړيده

زه خو پښتون يم پښتوپالمه ننگ لرمه
ما خو زړگي ساتلي ما خو وفا كړيده

سر مې قربان د پښتني عنعنوي كلتوره
اې نازولې خاورې دا مې سودا كړيده

د تن په وينو به روزم دخپل هيواد گلونه
داسې مې ژمنه د ماليارسره رښتيا كړيده

شپږزى به ووژني خو هغه مينه مينه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړگي راته وينا كړيده

دوه دوه په دوه دوه ملگري

رمضان

ربه قبول کړې رمضان له موره
ستا رالیږلی دا فرمان له موره

مونږه عاجز یو مونږ گناوې کړي
اوس به توییږي تیر عصیان له موره

ها چې د زرو میاشتو اجر لري
د قدر شپه مکرې پنهان له موره

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه یې مکرې په هیخ شان له موره

شپږزی لرم د رحمتونو امید
ناراضه مکرې عالیشان له موره

دوه دوه په دوه ملگري

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېغ بانه مې په ځيگر ولاړ وي
داچې په نه خبره وران شو سره
رقيب پدې شر کې اکثر ولاړ وي
کلی مزه کړي چنارونو باندې
دغره بنکلا ده چې نښتر ولاړ وي
د محبت نړۍ بنکلا وفا ده
زړه چې مين وي په کمر ولاړ وي
زه خو شپونکي يمه غمونه پيايم
نظر مې دلته کله بر ولاړ وي
مينه په اوښکو چا پاللي نه ده
شپږزيه وينه کې اثر ولاړ وي

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

زما د ژوند د خاطر و هېواده
کله به خلاص شي له پردو هېواده

د وخت فرعون سره جدا کړل زړونه
اي د وياړلو پښتنو هېواده

خوب مې ليدلی که رښتيا شي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هېواده

د لمر د وړانگو په شان وړانگې لري
قدر په کار ستا د زلمو هېواده

تاندي چيني جگ چنارونه منگي
اي د شپږزي د اميدو هېواده

دوه دوه په دوه
مگري

وفا

زما د واره خاطر و دنیاگی

تاته پرته ده په سجد و دنیاگی

داچې د دار د پاسه مینه غواړي

دغه وفا د پښتنو دنیاگی

د خوشالیو کډې مخکې تللي

د ژوند ساحه مو تر پښتو دنیاگی

د محبت زړونه یو خودي پکې

کلی مو دک له نفرتو دنیاگی

زړه مې ماشوم غوندې سلگونیولی

کاروان داوښکوترې راتلو دنیاگی

د زړه په سرمې د غمونو خیمه

د شپږزي عمر په سلگو دنیاگی

د زړه په روڼه ملگري

پاڻيه

د چا وږي وږي خبرې ماته خوب راوولي
لکه د جگوغرو سندرې ماته خوب راوولي

د شوکيروغيره کې شپه تيره کړم ويښه ويښه
سهار نارې وهي بلبلې ماته خوب راوولي

دنگې ځوانۍ لشي لشي بانودې وخورلم
ستا قدمونه د تنزري ماته خوب راوولي

د پښتنو دا رواجونه ناهيلي دژوندون
ديغورو تېرې خنجرې ماته خوب راوولي

حسن يې ډير دگلابونونه شپږزيه گله
هغه منگي هغه گودرې ماته خوب راوولي

د پښتانه روڼه روڼه روڼه روڼه
د پښتانه روڼه روڼه روڼه روڼه
د پښتانه روڼه روڼه روڼه روڼه
د پښتانه روڼه روڼه روڼه روڼه

زرین تال

څاڅکي څاڅکي دباران را وريدل
خوږمن زړه مې د چا لارې ته کتل

د خيالونو په زرین تال کې مې شپه
ستا يادونه مې په زړه کې لوبيدل

په گريوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمانونه د زړگي مې ډوبيدل

دسپين غرسرې څپې ورباندې راغلي
گلابي نازک زړگوتي سوځيدل

څه په لپو لپو بنگ شپږزي وهلي
هم نشه دي هم خمار دده غزل

د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور

پسرلی

تری لرو دیر امیدونه پسرلی شو
نوی نوی هوسونه پسرلی شو
نوی کال شو د چنار غېږه شوه ډکه
د مرغانو او اوزونه پسرلی شو
نوی کال شو غرونوشین خادر خورکړی
خمکې وکړل سینگارونه پسرلی شو
نن بنوونځیو ته روان په ډلو ډلو
د معارف تنکي گلونه پسرلی شو
د خزان سپیره لمن په تولیدو شوه
زاهو جوړ کړل کتارونه پسرلی شو
خامخا به قافله منزل ته رسي
د شپږزي دي ارمانونه پسرلی شو

په دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه
دوه دوه

خيبر

يو مې خوارزږگي بل مې خېگراوسي
يو خواته کابل بل پېښور اوسي

نه ورکوي لاس د وحدت نه کنه
ځکه يو په لراو بل په بر اوسي

ټوله دنياگۍ ورته حـيرانه ده
ډير په غدارۍ کې په هنر اوسي

زړه او خوله يې زياته فاصله لري
خوله باندي خندا په زړه خنجر اوسي

نکړي پښتني رواج اوس نه کوي
هغه پښتانه چې په خيبر اوسي

چا چې تل په موږ زهر خوړلي دي
په شپږزيه ها مو دزړه سر اوسي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

سلام

ياري کوو د چا احسان نه منو
کله د بل کله د خان نه منو

که څوک سلام کوي سلام يې اخلو
که سلام نه کوي جانان نه منو

که چاته يو ځلې تر غاړې وتو
غداران نه يو غداران نه منو

زړه مې دهغو چې وفا پېژني
له نفرتونو جوړ خوبان نه منو

د زړه او ژبې ترمنځ کمه لاره
شپږ زيه يوچې نشي جان نه منو

په دوه دوه په دوه ملگري

نغمه

لاوره يې گلدسته يې زما زره يې
بنايسته يې عجيبه يې بنايسته يې

که محنت يې خوبخت يې محبت يې
ته نغمه يې ته گيله يې ته کيسه يې

ته دنيا يې ته وفا يې ته بنکلا يې
ملکه يې خزانه يې آيينه يې

ژوندون واره غاره غاره موربه دواره
که خوږه يې که ترخه يې خاطره يې

ملنگي ده پاچاهي ده زندگي ده
چې درنه يې په پرده يې پښتنه يې

ستاشپړزی دی ستاللی دی ستازړگی دی
دایه شه يې چې خپه يې په غوسه يې

دوه دوه په دوه دوه ملگري

نرگس

لاس ته مې بنگړي واخله پښوته زولني گله
تاسره مې مينه ده دابه مې منې گله

زړه کې مې يواځې ته بل چاته ځای نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې گله

ته چې نه وي هغه ورځ هيچرې دې رانشي
اوبنکې په گريوان زما ځي خپې خپې گله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وينم بنکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلي هره خوا خورې گله

زړه به ورته نه وایم توره غوندي تيره ده
نه چې مينه وکړې نه مينه ريبيې گله

ستاخوږې کيسې پکې شنه نرگس گلونه دي
دا زما زرگۍ شپږزی واره خاطرې گله

دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه

غزل

تا چې راوړل سره گلونه په اختر کې
ما هم لرې کړل غمونه په اختر کې

خوشالی شوې رنگینې شولې هر خواته
چې مو ورکړل سره لاسونه په اختر کې

خوښ دلبر شو بختورشو چې اختر شو
سره یو شول جدا زړونه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پېغلو وکړل اتڼونه په اختر کې

محبت یې په نفرت باندي غالب و
شپږزي وکړل اخترونه په اختر کې

دوه دوه په دوه ملگري

شَفَق

یوه هیله یوامید دی یو ارمان دی
په دنیا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرڅپه شي په شفق کې رانه پریوزي
بیا هم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومي
مجنون کړی د لیلیا سره پیمان دی

اوبه څاڅي د چینی نه لکه اوبنګې
طبیعت دی بنکلاګانې دي یزدان دی

لکه ستوري د سپوږمۍ په تملق کې
یوګلاب دی دشپږزي دزړه درمان دی

د شفق دوه روه په روه ملګري

ملنگي

لاله‌هاندۀ زندگي راپسې تښتي
خپل خيالونه ليوني راپسې تښتي

نه پوهيږمه چې داڅنگه انځوردي
چې دستورو رڼايي راپسې تښتي

دځوانۍ د عمر پښې يې لنډې مشه
د يارانو وفايي راپسې تښتي

که پاچا يم دولتونه راسره دي
طبيعت کې ملنگي راپسې تښتي

نه پوهيږمه دکوم پير په دعا ده
نن شپږزيه پسرلي راپسې تښتي

دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه

وړانگه

زما زړه دی لري تللی لکه وړانگه
هلته پروت دی غلی پلي لکه وړانگه

محبت ده ترینه غږه راچاپیره
د چا دام کې پریوتلی لکه وړانگه

هغه نوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپل سر یې دی لیکلی لکه وړانگه

دهبندارې په خپرمخ پکې لیدای شي
یوجهان دی یو بڼا غلی لکه وړانگه

هغه وړانگه چې له لري دلته راشي
د شپږزي ژوند ځلیدلی لکه وړانگه

د وړانگه دوه په دوه ملگري

غزل

زړه مې ډك دى له غمونه يو ځل راشه
له غمگينو انديښنونه يو ځل راشه

لرې يې وتخنوه ياره چې رضا شي
ستا د ډيرو ياديدونه يو ځل راشه

ته خو لارلې د بل دلاس غمى شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يو ځل راشه

په راتگ به دې بستره شي راپورته
كړې ملهم به پرهرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفادار دي
تل زما د زړه په خونه يو ځل راشه

دا شپږزى شپږزى جنان به دې تل نه وي
بيا به وكړې ارمانونه يو ځل راشه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

د پوه

ژوند مې د ستري انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واره ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې ترمې اوبنکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسني ډېوه يې وه غمو مړه کړې
خه يې دکلي خه د بناړ په لمن

شپږزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

د پوه د پوه د پوه د پوه
د پوه د پوه د پوه د پوه
د پوه د پوه د پوه د پوه
د پوه د پوه د پوه د پوه

ډالی

زما د څنگ خوږو ملگرو درته څه ډالی کړم
داخپل زړگی درته ډالی کړم که لېمه ډالی کړم
دا د بهار خوږې شیبې دغه تازه موسمگی
د هغه تېرو خوږو شپو خو به خواږه ډالی کړم
که زخمي زړونه پرې پیوند شي پیوندونه واخلي
که په ما کيږي نو دوستانوته به زړه ډالی کړم
د ژوند کتاب کې مې خونښو خاطرې زیاتې شوې
نوره څه نه لرم بس بنکلوته کاته ډالی کړم
دا کلیوالي پښتنې پېغلي بې پته مکرې
د ښاري پېغلو د حیا نه به توبه ډالی کړم
زما د مینې د اظهار توري قلم یادوي
شپږزیه ژوند به مې یوچاته لکه سره ډالی کړم

د بهار خوږو شیبو
د هغه تېرو خوږو شپو
د زخمي زړونو
د ما کيږي نو
د دوستانوته
د خونښو خاطرې
د بنکلوته
د پښتنې پېغلي
د ښاري پېغلو
د مینې د اظهار
د شپږزیه ژوند

ناویتوب

د زرو لښته سپین او سره وشیندي
په لاره درومي بس کاته وشیندي

د پیغلتوب له ناز خبره نه ده
کنه په سره اور به اوبه وشیندي

ستا ناویتوب زما د تن جنازه
په تا گلان په ما وابنه وشیندي

ناز به دې وړم خو دومره نه دلداره
چې رانه دا وړوکی زړه وشیندي

د ملنگانو برخې خواری سپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

چاپېر د سروگلو باران و تاته څه پته وه
د کلي برسر کې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر د بنکلاگانو توپي
لکه د واړه کلي خان و تاته څه پته وه

د بنار کوڅې هم د خوښيو پرځای غم واخيستي
هلهته خوهرسړي په ځان و تاته څه پته وه

بنار ته راغلي نابلد و کليوال و سړي
بنار ته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبه خوږ و ترنم و د هنر پاچا و
شپږزيه هغه مې ارمان و تاته څه پته وه

دوه دوه په دوه دوه
مگري

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فریاد دی
رانه هـېر نه دی همغه راته یاد دی

که هر خومره په زړه غټه تیره کېږدم
وايي گل خو په اوبو باندي اباد دی

تور باڼه دې سپلنيو نه بڼه کار کا
دنگ وجودمې ستا په سترگوباندي بڼاد دی

دجنان کلي ته غلی غلی درومم
زړه مې وايي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکېسه کې نه دی دا شپږزی دی
په ژوندون کې يې تنهايوشخص مراد دی

دوه دوه په دوه دوه ملگري

شاعری

شاعری نہ دی قربان شمه شہزبہ

چہ راخوہ شہ نود خان شمه شہزبہ

دہبواد دغو ناسورو پھرہو تہ

لہر ملہم شم لہر درمان شمه شہزبہ

دنانونو اختریز بازار یہ گرم

ہسہ نہ پکھی تاوان شمه شہزبہ

بناپیری یہ چہ پہ غیرہ کہ روزلی

زہ دہغو سدردیوان شمه شہزبہ

ددہ بنکلو تکو سہینونونولہو

نونو ہیلو ترجمان شمه شہزبہ

دغہ خیلہ زندہ گہ بہ سرچہہ کرہم

یابہ گران شم یا بہ وراں شمه شہزبہ

شہزبہ شہزبہ شہزبہ شہزبہ
شہزبہ شہزبہ شہزبہ شہزبہ
شہزبہ شہزبہ شہزبہ شہزبہ

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! بناغلی محمدالله شېرزی درته یادوم
شېرزی صیب د ډگروال شېر محمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ ل کال یې د
صبریو ولسوالۍ په خالپسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترگې
وږولې. په ۱۳۷۸ ل کال په یعقوبیو عالی لېسه کې شامل شو. او په
۱۳۸۸ ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت
سره سم یې په کانکورازمونه کې برخه واخیسته او په ۱۳۸۹ ل د خوست
شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو، او په لوستلو سره
یې په ۱۳۹۲ ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند
ترلاسه کړ. شېرزی صیب زیارکین ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو
ترڅنگ نږدې درې کاله کیږي، چې په بیلا بیلو خصوصي بنوونځیو کې
د استادۍ دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي، چې په رسنیز
ډگر کې په فعالیت بوخت دی، او اوسمهال د ولس غږ راډیو یو تکړه
ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم
انډیوالی کوي، او د غزلیزې بنایپیری سره یې د مینې او ملگرتیا تار
غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله،
همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل
د خپل شخصیت بشکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او گوتې یې خوځنده

ضیالرحمن تنها

د ولس غږ راډیو

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**